

LBRIS

We know
books

MARIUS MARIAN ȘOLEA

CHIPURILE OMULUI

Prefață de Ion Popescu-Brădiceni

Editura Vreamea
București
2024

Coperta: Silvia Colfescu
Tehnoredactor: Dan Amza

Copyright © Marius Marian Șolea, 2024

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ȘOLEA, MARIUS MARIAN

Chipurile omului / Marius Marian Șolea ; pref. de Ion
Popescu-Brădiceni. - București : Vreamea, 2024
ISBN 978-606-081-270-8

I. Popescu-Brădiceni, Ion (pref.)

821.135.1

Marius Marian Șolea – născut în 11 octombrie 1974, în București. Licențiat în Drept și Administrație Publică, Teologie și Arte plastice. Din 1994, colaborator al unor instituții de presă și reviste culturale, dintre care *TVR Iași*, *Radio Iași*, *Radio Contact Iași*, *Radio România Cultural*, *Radio Târgu-Jiu*, *Literatorul*, *Brâncuși*, *Scrisul Românesc*, *Calende*, *Convorbiri Literare*, *Poesis*, *Hyperion*, *Viața Românească*, *Luceafărul*, *Poezia*, *Contemporanul*. Între 1996 și 2000, președinte al secțiunii române a Mișcării Europene, filiala Iași. În 2001, redactor șef al săptămânalului *Gazeta de Gorj*; 2002-2004, editorialist la *Radio Târgu-Jiu* și *Gorjul de azi*, *cotidianul.ro*.

Volume publicate: *Mereu secunda, mereu și Dumnezeu*, Editura Alexandru Ștefulescu, Târgu-Jiu, 1995, cu o prefață de Mihai Ursachi și o postfață de George Țârnea; *Universul din piatră*, Editura A 92, Iași, 1996; *Pașii de sub simț*, Editura A 92, Iași, 1997, cu o prefață de Ioan Holban; *Semantice umbre*, Editura Junimea, Iași, 1998, cu o prefață de Cezar Ivănescu; *Cobilița cu furnici și alte proceduri*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1999, cu un argument de Cătălin Florian Giurma; *Lungul poem haiku de o mie de strofe* (prima parte), Editura Albatros, București, 2000, cu o postfață de Valentin Tașcu; *Blestemul bărbăției și alte imagini sociale*, Editura Eminescu, București, 2002, cu o înștiințare de acad. Matilda Caragiu Marioțeanu; *Un peșchir și o țără dragoste*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2004, cu o interfață de Valentin Tașcu; *Contemporan cu Dumnezeu*, Editura Muzeul Literaturii Române, București, 2005, cu o prefață de Liviu Ioan Stoiciu; *Graiul vostru, viziunea țaranului din Gorj asupra lumii*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2006, cu o prezentare de Marin Mincu; *Crimă și pace bună*, volumul I, Editura Paralela 45, Pitești, 2007, cu o prefață de Lucian Chișu și o prezentare de Tudorel Urian; *Ministerul groazei, demnitarul crimei*, Editura Fundației Culturale Libra, București, 2007, cu o prefață de Florin

Oamenii cresc înăuntrul lor animale
 pentru a-i sfâșia sufletește pe ceilalți.
 toate sunt de companie, nu sălbăticiuni.
 din acest motiv,
 nici nu le luăm prea mult în considerare,
 doar atunci când începem să ne punem
 problema iubirii, cu ceea ce se cuvine din asta,
 și animalul fiecăruia devine mai expus
 prădătorilor săi naturali.

mările sunt foarte atente cu țărmurile lor,
 așa și noi, oamenii.

Cuprins

Marius Marian Șolea și chipurile omului, <i>prefață de Ion Popescu-Brădiceni</i>	11
Mărturisirea din cumpăna apelor	15
Peisaj către margine.....	16
Oarecum despre memorie	17
Reflectare.....	19
Lecția despre fericire	20
Despre oameni.....	21
Dovezi pentru viață	22
Incantație pentru ofilirea florilor	23
Cățelul cu colți de argint	25
Întoarcerea	30
Portofoliul	31
Alegerea	32
Arcuirea luminii peste văz	33
Instantaneu.....	34
Realitatea.....	36
Orânduirea calmă	37
Poem nordic	38
Legătura	39
Poem de iarnă târzie.....	40
Al doilea poem de iarnă târzie	41
Mesaj de susținere.....	42
Sentimentul alergătorului de cursă lungă.....	43
De gata, de pe messenger	44
Femeia și cartea	46
Scrisoare lui Gabriel Corșoreanu, prelungire a unor discuții	50
Despre noi.....	54

inclusiv scripturală și centrată – ca la A.E. Baconsky – pe meditația asupra principiului unificator al existenței care rămâne, în orice epocă, dragostea: „Între început și sfârșit, s-ar putea ca numai dragostea să însemne ceva” („Arcuirea luminii peste văz”): Acesta însă își vede periclitată perenitatea, când componenta negativă, propensiunea spre negativism, îi devoalează poetului partea hâdă a realității (vezi poemele emblematice: Realitatea, Orânduirea calmă, pp. 43-46).

Femeia reprezintă pentru universul său poetic un *axis mundi* și un *centrum mundi* precum la poeți relativști de tip Nichita Stănescu, Marin Sorescu, Petre Stoica, Mihai Ursachi, Dorin Tudoran, Ion Mircea ș.a.

Ca atare, în „Chipurile omului”, Marius Marian Șolea se comportă trialectic: el vehiculează simultan și discursul neinițiaților (adică ale exotericilor) și limba motivată a inițiaților (adică a esotericilor). În poetizările sale verslibriste în majoritatea lor, scriitorul releagă arbitrarul cu nonarbitrarul (adică necesarul) într-o consubstanțialitate fireșă, însă de efect și imediat dar și spectaculos-seducător.

Ion Popescu-Brădiceni

Mărturisirea din cumpăna apelor

Convingerea că drumul meu n-a fost, mai înainte,
de nimeni umblat
m-a făcut să nu mă opresc.
am vrut să văd că lumea
nu are obstacole înaintea omului.
soarele mi-a arătat marginile ei
și gândul că lumina există cu adevărat
mi-a arătat sensul.
n-a fost educație, nici concepție,
ci doar genetică însingurată într-un spațiu mutant.
am defrișat până și timpul
pentru o rezonabilă înaintare.
tufele lui groase, legate de întâmplări și de oameni,
le-am strivit sub picior.
în loc de odihnă,
m-am privit și am văzut rănilor
și subțierea mea.
ceea ce se poate afla mi-a devenit avere.
oamenii, semenii mei,
au fost o promisiune continuă.
drumul acesta nu a străbătut un pustiu,
n-a fost labirint și nici existențialul cerc închis.
drumul meu
a fost chiar omul care a plecat
în căutarea omului.

Un apus plin de sine
a aprins într-o parte pădurea.
În rest, e întuneric și frig.
Încep să înțeleg că mai aproape de oameni
nu sunt oamenii,
ci experiența și păreriile lor.
apoi, mă retrag în această parte a vieții
ca o rază care se uită pe sine încet,
intrând într-o seară cunoscută deplin,
lovindu-se-n orașe de ziduri și de umbre.

nu peste multă vreme, noaptea va cuprinde omul,
ca o apă mută și vâscoasă.

nici timpul, nici măcar convenția
nu vor mai aduce lumina.
În bezna aceea, indivizii se vor hăitui unii pe alții,
urând tocmai fasciculul
pe care îl poartă înăuntrul inimii.

cei plini de culoare vor fi ținte vii
și întunericul se va zdrobi de lumină, căutând să existe.

timpul se va scurge din om și va rămâne omul.

Oarecum despre memorie

În memoria mea,
cerul este cu mult mai albastru decât este astăzi,
privit de pe străzi.
și ochii-mi sunt diferiți,
dar oamenii au întrecut orice închipuire.
morții au rămas la fel, aceeași culoare, detașați, resemnați,
doar că sunt plânși mai puțin și nimeni nu urlă.
nici ritualic și nici măcar de durere,
atunci când sunt depozitați în pământ
pentru vremuri mai bune.
chiar și lumânările sunt altfel acum,
s-au făcut mai subțiri, ard mai puțin
pentru că la biserici li s-a înălțat grătarul.
le-a spiritualizat cineva și pe ele,
esențializându-le rostul.
accentul se pune acum pe calitatea flăcării,
ci nu pe durată, mai ales dacă se face
și economie de ceară.
când dau lumea de azi într-o parte,
ca pe o cortină lăsată de altcineva,
în loc de imaginea stranie,
îmi rămâne în față un spațiu deschis către văi cunoscute,
copilăria întinsă la uscat între mine și timp.
uneori, ea pare a fi o persoană
ce stă și așteaptă pe marginea patului
un îndemn și o vorbă.
iar timpul despre care vorbesc e ca un vizor prin care
privesc înapoi doar chipuri, suflete și stări.
tot aștept să-mi intre în casă cineva de atunci
și să mă întrebe ce fac, ce mai e pe aici.
zile întregi de răspunsuri,
cu tot ce-am văzut între timp...
să-i spun despre mirările mele,

și despre faptul că nimic
nu-mi e acum familiar din ce aflasem atunci.
dar nu vine nimeni, nici cer și nici oameni,
deși mai păstrez pentru toți un pat și o masă,
ce dau spre un albastru diferit de cel
pe care călcăm când mergem pe străzi.
nu știu cât mai pot să aștept
și nici în memorie nu am vreun răspuns.
chiar și Universul pleacă de lângă noi
și lumina scade
într-atât încât nu mai putem vedea
nici măcar ceea ce deja am văzut
și nici cu mintea nu mai putem ajunge ceea ce știam,
pentru că mintea noastră e atrasă în noi înșine
și în ceea ce facem
mai mult decât de stimulii care sunt în afară.
Universul se deplasează din ce în ce mai repede
către un loc întrerupt de absențe.
între ele
nu e doar distanță.

Reflectare

Am văzut și depun mărturie:
dintr-un tânăr sângele iese afară mai clocotitor
decât ies visele din cel care merge
spre marginile firii. din acest motiv,
evenimentele sunt făcute preponderent
de tineri
și numai gândite parțial de cei care trec
și doresc să rămână
printr-o altă schimbare.

între evenimente, poți să te înalți când lacrimile cad!
în margine te-ncați și pleci pe lumină.
și munte dac-ai fi,
potecile tale așteaptă alți oameni să caute
înălțimea și dorul.

mă refugiez în afecte
și-n înțeleșuri ale unor prieteni găsiți în conjunctură
mai mult decât în așteptare.
alteori, umbra mea e umbră de copil nemuritor
și mă întorc spre lume cu un alt fel de zâmbet
și plec să mă joc.
jucăria mea preferată va rămâne timpul.
tu, cititorule,
ai ținut vreodată în palme un pui de pasăre
și apoi să tot patinezi pe aripile lui
ca pe o gheață dulce?
când îl ții între palme,
mereu ai impresia că știi de ce ar trebui
să îi fie teamă...